

med Mindretallet — haaber jeg, at man ikke vil finde det urigtigt, om jeg nu tillader mig at gjennege det Forslag, der er stillet af Fleertallet, saa fort, som jeg formaaer. Jeg kan ikke nægte, at det er besynderligt, at efter Alt, hvad vi have hørt udtale af den ærede nærværende og forrige Minister og de andre ærede Herrer, er der ikke egentlig fremkommet noget Bestemt om den store Nytte for Jylland, som en Jernbane skulde medføre. Heller ikke er der fremkommet Noget, som kunde tyde paa, at vi, selv i en fjern Fremtid, vilde see Statens Finantser mindre bebyrdede, end der nu er Udsigt til, ved at anlægge en saadan Jernbane. Det har heller ikke forekommet mig, at der har været anført gode Grunde for noget af de af ærede Herrer stillede Forslag, og ligesaa lidt har jeg fundet, at der er blevet anført gode Grunde for det af Mindretallet stillede Forslag. Jeg maa altsaa gaae ud fra, at man anlægger Jernbaner i Jylland, fordi man tvinges til at anlægge dem i denne Deel af Danmark, der hører til Fastlandet, for ikke at udelukke det fra det store Civilisationsfamqvem, som Jernbaner afgive, og der bliver da Spørgsmaal om, hvorvidt vi paa Statskassens Vegne kunne understøtte disse Veianlæg, naanseet deres Rentabilitet; thi det synes Alle enige om, at vi maae slaae en Streg over, at de ville forrente sig, ligesaa lidt som de kostbare Chausseer vilde have betalt sig, om de skulde have forrentet sig ved Hjælp af Bompeng. — Men inden jeg gaaer over til Fleertallets Forslag, maa jeg bede det ærede Thing om Tilladelse til at komme med en personlig Bemærkning. Der er idag indkommet et Blad, der hedder „Dagbladet“, hvori der findes en Artikel med Overskrift: „Om Jernbanesagen“. Jeg beskænder, at det er et vigtigt Tidspunkt, man har valgt til at fremkomme med de deri anførte Ytringer, idet man har tænkt sig, at det vilde komme lige førend Afstemningen, og at det, naar det stod der og ikke blev modtaget, dog muligens kunde erhverve en eller anden mindre decideret Stemme. De ærede Herrer, der have læst denne Artikel, ville maaskee have studset ved, at der i Udvalget fandtes Folk, som vare mindre velvillige stemte mod Regjeringens Forslag eller mod Sagen i det Hele, paa Grund

af, at visse Tilbud om Samvirkning med Sir Morton Peto ere blevne afsviste af denne. Jeg kan jo ikke tale paa de andre Herrer's Vegne, men vil dog, skjøndt Artiklen i det næste Punktum siger: „vi skulle imidlertid ikke indlade os paa disse personlige Forhold“, tillade mig at gjøre en personlig Bemærkning, og det er den, at jeg har ikke alene været i Samvirken med Sir Morton Peto, men jeg betragter mig som at være det endnu. Vi have i flere Aar været fuldkommen enige om, at hvad han kunde gjøre, eller jeg efter min ringe Stilling kunde gjøre til at fremme Jernbaneanlæg, som vare fordelagtige, skulde see. Han har havt sine Interesser at varetage, og jeg har bildt mig ind, at jeg alene havde Statens Interesse at varetage; vi ere derfor aldrig komne i Collision, og jeg veed intet Tilbud, som er afflaaet af Sir Morton Peto; jeg har ingen gjort og har ingen afsiist. Jeg interesserer mig for ham som den Mand, jeg troer meest stikket til at bygge Jernbaner her i Landet, eftersom vi ere komne i en vis Forbindelse med ham. Jeg anseer ham ogsaa, og det har jeg gjentagne Gange erklæret her i Folkethinget i Løbet af de sidste 7 Aar, for at være Nr. 1 af Jernbane-Contrahenterne og en Mand, med hvem man rolig kan indlade sig. Jeg anseer ham dernæst for at være en Mand, der flere Gange er bleven slet behandlet her i Landet; han er ubilligt behandlet i Slesvig, og heller ikke i en Række af Aar billigt behandlet her i Landet efter de forskjellige Tilbud, han har gjort. Det er en Mand, der har anvendt bethdelige Pengeoffre for at undersøge vort Land med Hensyn til Jernbaneanlæg, naturligviis i egen Interesse, men ogsaa i vor. Jeg tvivler ikke om, at den, der har skrevet den nævnte Artikel, meget godt veed det, jeg her har sagt, men jeg har tilladt mig at underrette Andre, som maaskee ikke ere saa vidende, om, at det, der staaer i den, ikke er sandt. Forfatteren raader os til at gaae ind paa Mindretallets Forslag, men kun paa §§ 1 og 4, og det er ikke dumt gjort. Derfor man vilde gaae i denne Fælde, saa vil jeg indrømme, at det var en suid Maneuvre; men man vilde da komme til at see, at det var et farligt Spring at gjøre. Han gjør en anden Bemærkning, og det er, at det vilde være det